

2. Continuitatea

Bragagiu

Surzit de urletul furtunii
Pe malul mării ce se zbate
Îmi pare vin cu hoarde hunii
Să ne sugrume-n libertate.

Ostași cu zalele de spumă
Se-nalță arcuindu-și arcul
Că-mi plânge inima de humă
Și tremură în mine dacul.

Parcă citesc iar catastrofe
De-alte priviri cândva văzute
Când el putea să-și tragă coiful
Mai apăsător pe frunte.

Eu pot să fug cu tot cu lutul
Și chiar să le arăt și spete,
Iar el mai strâns își strânse scutul
Fără schițări de-autoportrete.

De vreau, m-așez în depărtare
Ca picături să nu m-atingă,
El încleșta spada-așa tare
Că ea-ncepu palma să-i frigă.

Atunci a năvălit urgia,
Iar el lovea fără să certe
Că-n spatele lui, România
Privea rugându-l să o ierte.

Alături frații lui, stejarii,
Stăteau cu viața neclintită
Ca să nu calce-n răs barbarii
Și peste mine cu copită.

Poate s-a prăbușit sub săbii,
Săgețile îl doborâra,
Doar speriate vorbe-vrăbii
Povestea lui o povestiră.

Ci din căderea-i alte fire
S-au ridicat din nou în viață
Ca să-nflorească iar iubire,

Să întâlnească-o dimineată.

Și astăzi eu, prins în armură
Stau iar cu fața înspre hoardă
Săgețile ce-aruncă-n ură
Credința vrând ca să mi-o piardă.

M-aș cotili ca de la valuri
Cumva, ușor să nu mă ude
Însă hotarele ca maluri
Cad jertfe ordiilor crude.

Mă-nstrășnicește-această oaste,
Mulțimile-i mă înspăimântă,
Dar simt cum tăpile-mi pe coaste
Ca rădăcinile se-mplântă.

Sărac sunt încă în putere,
Credință-n mine nu am multă
Și-aud cum Țara mea își cere
Iertare pentru-această luptă.

Dar Domnul coif pe frunte-mi trase
Și ma-ndrumat cum el se poartă -
Sunt dac și eu și pala-mi scoasă
E înfocată-n palma dreaptă.

Isus mi-a dat pe lume rostul,
Iar frica caută să-l frângă,
Noi daci suntem și scutul nostru
Va fi tot timpu-n partea stângă!

Vin leghioane de dezastre
Să calce Viața cu-a lor larmă -
Isus, înalt, în fața noastră
Își ține Crucea ca o armă!!!
Victor Bragagiu